

KINKEIDAI
Seimos paslaptys

UŽ UŽDARŲ DURŲ

3.

JENNIFER LEWIS

Svajonų
ROMANAI

gute.lt

Jennifer Lewis
(Dženifer Liuis)

UŽ UŽDARŲ DURŲ

Trečiasis serijos
"Kinkeidai. Šeimos paslaptys"
romanas

Versta iš Jennifer Lewis, Behind Boardroom Doors, 2012

© Jennifer Lewis, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-906-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PIRMAS SKYRIUS

- Ši padėtis turi bent vieną privalumą. - Erdžėjus Kinkeidas trenkė telefoną ant posėdžių stalo, o jo balsas lūžinėjo iš įsiūčio.

- Kokį? - Brukė Nikols žiūrėjo į savo viršininką. Ji nieko teigiamo neįžvelgė.

- Dabar žinom, kad blogiau būti jau nebegali. - Kai vyras sėdėdamas pasilenkė į priekį, jo akys plykstelėjo. Kiti susirinkime dalyvaujantys darbuotojai sėdėjo kaip statulos. - Skambinau prokurorui, policijai, teismui, valstijos senatoriui - niekas neatsiliepė.

Jis atsistojo ir apėjo stalą.

- Kinkeidų šeima apgulta ir apšaudoma iš visų pusių. - Erdžėjus, aukštas, įspūdingas, ryškių bruožų, tamsių plaukų ir padūmavusių pilkai melsvų akių vyras, dabar atrodė tarytum mūšin žygiuojantis generolas. - O mano mama, Elizabeta Vintrop Kinkeid, geriausia moteris Čarlstone, šią naktį praleis už grotų kaip kokia nusikaltėlė.

Iš jo lūpų pasipylė keiksmų virtinė, privertusi Brukė susigūžti kėdėje. Erdžėjui ji dirba penkerius metus, bet dar niekada nematė jo tokio. Įprastai jis pats ramiausias žmogus, kokį tik

sutiksi, jo niekada neišmušdavo iš vėžių net rimčiausios derybos, jis visiems skirdavo laiko ir pasižymėjo nerūpestingu požiūriu į gyvenimą.

Taip, žinoma, buvo iki tol, kol nužudė jo tėvą ir paaiškėjo, kad privilegijuotas gyvenimas buvo grįstas melu.

Erdžėjus priėjo prie brolio Metjaus.

- Tu atsakingas už verslo plėtrą. Ar yra kur plėstis?

Metjus įkvėpė. Atsakymą žinojo abu. Net kai kurie ištikimiausi klientai po skandalo atsisakė įmonės paslaugų.

- Yra Larimorų užsakymai.

- Taip, regis, yra vienas naujas klientas, į kurį galime sudėti visas viltis. Gregai, kaip atrodo buhalterija? - Erdžėjus prisiartino prie finansų direktoriaus ir akimirką Brukė manė, jog stvers jį už apykaklės.

Švelnaus būdo Gregas susigūžė.

- Kaip žinai, patiriame sunkumų...

- Sunkumų! - pertraukė jį Erdžėjus, dramatiškai iškeldamas rankas. - Galima ir taip vertinti. Iššūkis - tai proga augti, metas pakilti ir pasinaudoti galimybe, priimti pokyčius.

Jis apsisuko ir vėl perėjo kambarį. Visi sėdėjo

sustabarėję, tikriausiai meldamiesi, kad jų neužsipultų.

- Aš matau įmonę, kuri tuoj sužlugs. - Erdžėjus ranka perbraukė tankius tamsius plaukus. Gražus jo veidas suakmenėjo iš pykčio: - O jūs visi tik sėdite ir užsirašinėjate lyg susirinkę į kokį vakarėlį sode. Stokitės, eikite ir darykite ką nors, po paraliais!

Niekas nė nekrustelėjo. Brukė nesusilaikiusi pakilo nuo kėdės.

- Aaaa... - Reikia jį iš čia išvesti. Erdžėjus elgiasi kaip bjaurybė ir jei nesusivaldys, negrįžtamai pakenks savo reputacijai įmonėje.

- Taip, Bruke? - Jis atsisuko į ją ir kilstelėjo antakį. Jų akys susitiko, ir į ją plūstelėjo energija.

- Turiu su jumis pasikalbėti koridoriuje. - Ji pasiėmė nešiojamąjį kompiuterį ir besidaužančia širdimi patraukė prie durų. Tokios nuotikos jis tikriausiai nė nemirktelėjęs ją atleistų, bet ji bus prasta padėjėja, jei leis jam įžeidinti ir pamokslauti darbuotojams, kurie ir taip ne dėl savo kaltės patyrė daug spaudimo ir įtampos.

- Esu tikras, kad reikalas palauks. - Jis susiraukė ir mostelėjo susirinkusiesiems.

- Tik akimirką. Prašau.- Ji nesustodama ėjo prie durų, vildamasi, kad viršininkas seks įkandin.

- Regis, mano padėjėjos noras su manimi asmeniškai pasitarti svarbiau už gresiantį KG žlugimą ir mano mamos įkalinimą. Kadangi jau darbo dienos pabaiga, jūs tikriausiai taip pat turite kur eiti. Susirinkimas baigtas.

Erdžėjus spėjo priėti prie durų ir atidaryti jas Brukei. Kai einant pro Erdžėjų jų rankos beveik susilietė, Brukę užliejo kaitros ir adrenalino banga. Jis išėjo paskui ją ir uždarė duris. Tyliame kilimu išklotame koridoriuje Brukės vos neapleido drąsa.

- Prašau eiti į savo kabinetą.

- Neturiu laiko dykinėti savo kabinete. Jei nepastebėjai, mano mama atsidūrė apygardos kalėjime.

Brukė sau priminė, kad jis nemandagus dėl didelės įtampos.

- Pasikliaukite manimi. Tai svarbu.- Ji nustebo dėl tvirto savo balso. Paskui įėjo į erdvų kampinį kabinetą, iš kurio atsivėrė Čarlstono pakrantės vaizdai. Besileidžianti saulė suteikė šiltą gintarinį švytėjimą vandeniui, kuris mirguliuodamas atspindėjo ant sienų.- Užeikite.

Erdžėjus įžirgliojo į kabinetą ir sukryžiuo rankas.

- Patenkinta?

- Sėskitės. - Ji uždarė ir užrakino duris.

- Ką?

Viršininkui dėbtelėjus jos ryžtas susvyravo.

- Ant sofas. - Ji parodė ton pusėn, jei kartais jis būtų pamiršęs, ir vos nenuraudo dėl to, kaip tai pasakė. Tikra meilės iškankintos sekretorės fantazija! Bet ši padėtis rimta. - Aš jums įpilsiu viskio, o jūs jį išgersite.

Jis nejudėjo.

- Ar proto netekai?

- Ne, bet jūs tuoj neteksite savojo, todėl turite atsitraukti ir atsikvėpti, kol nepakenkėte savo reputacijai. Negalite šitaip kalbėtis su darbuotojais, jokiomis aplinkybėmis. O dabar sėskite. - Ji vėl parodė į sofą.

Erdžėjus apstulbęs pamažu atsisėdo.

Brukė virpančiomis rankomis įpylė į krištolinę stiklinę viskio per tris pirštus. Erdžėjus, regis, tikrai ritasi į prarają. Iki šiol visas katastrofas jis pasitikdavo ramiai, bet tikriausiai pasiekė lūžio tašką.

Kai padavė jam stiklą, jų pirštai susilietė, ir ji prakeikė tą nežymų jaudulį, nuolat ją perse-

kiojantį greta Erdžėjaus.

- Štai, jis padės nuramdyti nervus.

- Mano nervams viskas gerai. - Erdžėjus gurkštelėjo. - Tai visa kita blogai. Negali būti, kad policija tiki, jog mama nužudė tėvą!

Jis užsivertė stiklą, ir Brukė susiraukė. Pri-kando lūpą. Skausmo išraiška gražiame vyro veide spaudė jai širdį.

- Abu žinome, kad tai neįmanoma, ir polici-ninkai viską išsiaiškins.

- Tikrai? - Erdžėjus kilstelėjo tamsų antakį ir pakėlė į ją akis. - O jei ne? Jeigu jai ši naktis kalėjime pirmoji iš daugelio? - Jis sudrebėjo ir vėl užsivertė viski. - Mane žudo tai, kad nega-liu jos apsaugoti.

- Žinau. Be to, jūs vis dar gedite nužudyto tėvo.

- Ne tik jo. - Erdžėjus spoksojo į grindis. - Mi-rė viskas, ką maniau apie jį žinąs.

Juodu su Erdžėjumi niekada neaptarė skan-dalingų naujienų apie Kinkeidų šeimą, bet abu suprato, kad ji smulkmenas žino - kaip ir visi kiti Čarlstone. Apie tai vietinė žiniasklaida ra-šė nuo pat Erdžėjaus tėvo žmogžudystės gruodžio 30 dieną. Dabar kovas.

- Kita šeima. - Žodžius jis iškošė lyg keiks-

mus. – Kitas sūnus, gimęs pirma manęs. – Vyras papurtė galvą. – Visą gyvenimą buvau Redžinaldas Kinkeidas jaunesnysis. Išdidus sūnus ir paveldėtojas, tenorįs sekti tėvo pėdomis. Tik nežinojau, kad jos vedė į kitos moters namus, kur jis su ja miegojo ir augino jos vaikus.

Vyras pakėlė akis, ir Brukei užgniaužė kvapą išvydus skausmo kupiną žvilgsnį. Ji pati kentėjo matydama jį šitaip kenčiantį. O, kad galėtų nuraminti jo nuoskaudą ir pyktį.

– Labai apgailestauju. – Tik tiek teišspaudė. Ką dar galėjo pasakyti? – Esu tikra, kad tėvas jus mylėjo. Kai žvelgdavo į jus, toji meilė šviesdavo jo veide. – Brukė nurijo seiles. – Lažinuosi, kad jis gailėjosi, jog viskas taip susiklostė, ir norėjo prieš mirtį viską papasakoti.

– Jis tam turėjo marias laiko. Po paraliais, man jau trisdešimt šešeri. Ar jis laukė, kol man sueis penkiasdešimt? – Erdžėjus atsistojo ir perėjo kambarį, teliūskuodamas stiklinėje viskij. – Štai kas skaudžiausia. Kad jis man nepasipasakojo. Šitiek laiko praleidome drauge, ilgai žvejodavome arba medžiodavome, vaikštinėdavome miškuose nešini šautuvais. Kalbėdavomės apie viską, išskyrus tai, kad jis gyvena meluodamas.

Erdžėjus timptelėjo kaklaraištį ir atsisegė

apykaklę. Pastarieji įvykiai suteikė jam niūrumo, kuriuo niekada anksčiau nepasižymėjo. Nuo įtampos kilnūs vyro bruožai sugriežtėjo, o plačius pečius, regis, užgulė viso pasaulio našta.

Brukė troško jį raminausiai apkabinti. Bet tai būtų prasta mintis.

- Jums puikiai sekasi išlaikyti vienybę šeimoje ir neleisti įmonei paskęsti.

- Neleisti paskęsti! - Erdžėjus šaižiai nusijuokė. - Būtų labai blogai, jei laivybos įmonė paskęstų. - Sekundės dalį jo akys linksmai žybtelėjo. - Tačiau jei ir toliau taip sparčiai neteksimė klientų, o aš nieko nepakeisiu, dar metams nesibaigus plūduriuosime įlankoje pilvu į viršų. Kiekvienam naujam Metjaus parūpintam klientui tenka du seni, kuriuos prarandame. O aš net neturiu laisvos valios įmonei vadovauti. Tėvas, kliaudamasis begaline išmintimi, pamane, kad tinkamiausia neteisėtam sūnui palikti keturiasdešimt penkis procentus akcijų, o man - menkus devynis.

Brukė susiraukė. Tai iš tikrųjų buvo žiauriausia. Erdžėjus visą gyvenimą paskyrė KG. Beveik iš karto po koledžo jis tapo viceprezidentu ir visi, įskaitant jį, manė, kad vieną dieną jis taps prezidentu ir generaliniu direktoriumi.

Tačiau tėvas ėmė ir paliko įmonę sūnui, apie kurį niekas nežinojo.

- Manau, jis taip pasielgė todėl, kad jautėsi kaltas tiek metų slėpęs Džeką.

- Jis ir turėjo jaustis kaltas. - Erdžėjus vėl perėjo kabinetą ir dar gurkštelėjo viskio. - Tik tėvas, atrodo, nepagalvojo, kad taip įskaudins visus kitus. Net mes visi penki Kinkeidai kartu sudėjus neturime daugumos balso. Dešimt procentų akcijų priklauso kažkokiam paslaptinam asmeniui, kurio niekaip nerandame. Jei Džekas Sinkleris perims tuos trūkstantus dešimt procentų, jam teks teisė spręsti, kaip valdyti Kinkeidų grupę, o mums teliks su tuo taikstyti arba išplaukti. Rimtai ketinu rinktis pastarąją išeitį.

- Išeiti iš įmonės? - Brukė negalėjo tuo patikėti. Savanaudiškas nerimas, kad neteks darbo, kone užgožė rūpestį dėl Erdžėjaus.

- Kodėl ne? Ne aš jai vadovausiu. Būsiu tik eilinis sraigtelis. Ne tam mane ruošė tėtis ir aš pats to nenoriu. - Jis trinktelėjo tuščią stiklinę ant stalo. - Gal visam laikui išvyksiu iš Čarlstono.

- Nurimkite, Erdžėjau. - Brukė į stiklą įpylė dar per tris pirštus aitraus viskio. Dabar atrodė

geriausia jį taip nugirdyti, kad apskritai niekur neišeitų. – Dar anksti. Dėl įmonės likimo bus sprendžiama tik per akcininkų susirinkimą ir visi kliaunasi jumis, kad iki tol vesite laivą šiuose neramiuose vandenyse.

– Man patinka tavo jūrinės metaforos. – Imdamas stiklinę jis kreivai šyptelėjo. – Žinojau, kad ne veltui tave pasamdžiau.

– Dėl to ir dėl puikių teksto rinkimo įgūdžių.

– Teksto rinkimas – kur tau! Panorėjusi galėtum vadovauti šitai įmonei. Esi ne tik tvarkinga ir stropi, bet ir moki perprasti žmones. Sugebėjai šiandien įkalbėti mane atsitraukti ir už tai esu dėkingas. – Jis vėl gurkštelėjo. Viskis veikė. Nevilties ir pykčio sukelta įtampa pradėjo sklaidytis.

Dabar ne metas užsiminti, kad ji kandidatavo į vadybininkės postą, bet nebuvo priimta. Nežinia, ar Erdžėjus taip nusprendė, ar jis apskritai žinojo.

– Nenorėjau, kad dar labiau liūdintumėte žmones. – Ji perbraukė ranka plaukus. – Visi įsitempę, mums reikia dirbti drauge. Jums mažiausiai norėtumėte, kad geriausi darbuotojai išeitų ir reikalai laukiant akcininkų susirinkimo dar labiau pašlytų.

- Tu kaip visada teisi, mieloji mano Bruke.

Ji išpūtė akis. Rodos, viskis jam mušė tiesiai į galvą. Tačiau Brukė nesutramdė keistos vidinės šilumos, kurią jo žodžiai sukėlė, visai kaip gurkšnis viskio.

- Dabar svarbiausia rasti jūsų tėvo žudiką. - Ji stengėsi nepaisyti tirpdančio Erdžėjaus žvilgsnio. - Tuomet jūsų mama nebus laikoma įtariamąja.

- Pasamdžiau privatų tyrėją. - Erdžėjus pažvelgė į stiklinę. - Pasakiau, kad mokėsiu už dvidešimt keturias valandas per parą, kad jis nesustotų tol, kol išsiaiškins tiesą. - Jis žvilgtelėjo į ją. - Savaimė suprantama, liepiu pradėti nuo brolių Sinklerių.

Brukė linktelėjo. Džekas Sinkleris panašus į nuoskaudų turintį žmogų, bet jos nuomonę tikriausiai iškreipia faktas, kad Sinkleris paveldėjo tai, kas priklausė jos viršininkui. Nei Džeko, nei netikro jo brolio Alano Brukei neteko sutikti.

- Jie tikriausiai pyksta, kad jūsų tėvas šitiek metų juos slėpė.

- Aha. Apmaudas. - Erdžėjus vėl atsisėdo ant sofos. - Šis jausmas darosi pažįstamas.

- Suprantama. - Jausmai jai spaudė krūti-

nẹ....